

Điều Ru Nước Mắt

Duyên Anh

11

Tường Vi khóc sụt sùi. Trần Đại lặng thinh. Hắn nằm nhìn những giọt lệ rơi nhanh trên tà áo của người yêu. Mỗi giọt cơ hồ mỗi giọt nước nhỏ trên đầu trọc của Đại, kể bị tra tấn rớt xuống trái tim đau khổ của Trần Đại. Nhức nhối. Tường Vi khóc mãi không thôi. Nước mắt của nàng như nước mưa đại hạn, lâu ngày mới được dịp tuôn trào. Trần Đại không dám ngắm người yêu khóc nữa. Hắn ngó hai chiếc va li đầy sách vở và quần áo của Tường Vi vừa mang tới. Lòng hắn hoang mang khôn tả. Trần Đại sai Quyền Tân Định đến nội trú dẫn Tường Vi gặp hắn không ngoài mục đích nói cho nàng quyết định của hắn.

Sau đêm cùng nhà văn Thiên Chương ra Vũng Tàu. Trần Đại chợt cảm thấy hắn phải trả giá tương lai rất đắt nên hắn muốn được sống hạnh phúc với Tường Vi. Hắn phải chịu đựng những nỗi ê chề thể xác và vất vả tâm hồn. Hắn không có quyền trốn tránh những hậu quả do hắn gây ra. Trần Đại định bụng gặp Tường Vi chiều nay, sáng mai hắn sẽ trả lời nhà văn Thiên Chương rồi hắn nạp mình cho cảnh sát. Nhưng Tường Vi đến với hành lý của nàng. Đôi nhân tình chưa kịp hỏi han nhau thì Tường Vi đã khóc nức nở...

Đợi người yêu với niềm thổn thức, Trần Đại mới dỗ dành:

- Nín đi em! Khóc nhiều sưng mắt hết đẹp...

Tường Vi mếu máo:

- Em chả cần đẹp nữa. Em đọc báo biết hết chuyện rồi. Tại sao anh lánh mặt em? Anh sợ em tố cáo anh ư? Hay anh muốn bỏ rơi em?

Trần Đại dịu dàng:

- Sao em nặng lời thế?

Tường Vi vùng vằng:

- Vâng, em nặng lời đấy!

Trần Đại ngồi dậy. Hắn bước ra chỗ Tường Vi ngồi, ôm lấy nàng.

- Anh xin lỗi em...

Tường Vi không có cử chỉ gì chống đối. Nàng ngoan ngoãn trong vòng tay của người yêu. Trần Đại buông

Tường Vi ra ngay. Hắn ngồi cạnh nàng:

- Em bằng lòng cho anh xin lỗi chứ?

Tường Vi gạt đầu. Trần Đại rút khăn thấm nước mắt cho Tường Vi:

- Anh không bao giờ muốn bỏ rơi em cả. Anh chỉ muốn suốt đời gần em.

- Thế sao anh tìm cách trốn em?

- Anh trốn cảnh sát đấy chứ! Em chưa để ý tới cái đầu trọc của anh à? Em hứa đừng trách anh nữa, anh sẽ bàn với em chuyện này.

- Chuyện buồn không?

- Anh chưa biết em sẽ cho là buồn hay vui.

- Nếu là chuyện buồn, em van anh đừng kể nữa. Em bỏ học bỏ nội trú, bỏ tương lai, bỏ tất cả đến sống với anh. Em mong được hưởng quãng ngày hạnh phúc dù ngắn, dù dài với anh tới khi anh bị chúng nó bắn chết hay anh bị chúng nó bắt vào khám.

Trần Đại gượng gạo cười tin tưởng:

- Anh không bị ai bắt cả.

Tường Vi lắc đầu:

- Anh đừng cố tình che giấu sự thật. Em biết cảnh sát đang ruồng bắt anh.

Trần Đại vỗ nhẹ lên vai Tường Vi:

- Em để anh nói hết rồi hãy kết luận chuyện buồn hay vui.

- Chuyện có liên hệ tới em?

- Liên hệ tới đời chúng ta, tới tương lai chúng ta. Vậy em nghe anh.

Trần Đại thuật lại chuyện gặp nhà văn Thiên Chương, những lời ông ta khuyên hắn và ý định ra nộp mình cho cảnh sát rồi hỏi Tường Vi:

- Em nghĩ sao?

- Em không nghĩ gì cả. Em không muốn xa anh nữa dù xa anh một ngày hay một giờ. Em không muốn tương lai mình như ý mình muốn. Anh đừng nghĩ xa xôi hãy mặc kệ đời muốn ra sao thì ra.

- Không được.
- Tại sao không được?
- Vì em không muốn xa anh.
- Em bằng lòng sống cuộc đời lẩn trốn?
- Vâng.
- Nhưng lẩn trốn được mấy ngày?
- Em không cần biết.
- Em nên biết rồi hãy quyết định việc mình làm.
- Đã bảo em không cần biết mà.
- Tường Vi!
- Dạ...
- Em nghe anh.
- Thưa anh, em vẫn nghe anh.
- Em nghe anh gì đâu?
- Em đang nghe anh đây.
- Tường Vi!
- Dạ...
- Em còn thương anh không?
- ...
- Anh không nạt mình cho cảnh sát thì không sống suốt đời với em được.
- ...
- Như thế lỡ cả đời em.
- ...
- Muộn màng lắm là năm năm anh sẽ trở về. Bây giờ em cũng vừa tốt nghiệp.

Thấy Tường Vi lặng thinh không nói gì. Trần Đại không thuyết phục nàng nữa. Hai người ngồi bên nhau, nghe rõ hơi thở của nhau. Những giọt nước mắt của Tường Vi lại nhỏ trên tà áo của nàng. Trần Đại nắm lấy bàn tay người yêu:

- Em..
- Dạ...
- Em giận anh?

Tường Vi lắc đầu một cách chán nản. Trần Đại dỗ dành:

- Em đừng khóc nữa.

Tường Vi ngược nhìn Trần Đại bằng đôi mắt đẫm lệ:

- Vâng, em sẽ không khóc, sẽ không bao giờ khóc nữa. Nếu anh hứa với em một điều.
- Em bắt anh hứa điều gì?
- Anh hứa dẹp ý nghĩ nạt mình cho cảnh sát đi.
- Em.

- Anh đừng nói nhiều nữa. Em hiểu hết. Đời em đã lỡ, đã tưởng bỏ đi. Em không mong gì hơn được sống với anh...

- Dù chỉ một ngày?
- Vâng, dù chỉ một giờ. Nếu anh đi nạt mình, em sẽ có cách giải quyết đời em.

Trần Đại giật mình:

- Em muốn bỏ anh?
- Bỏ cuộc đời thì đúng hơn. Mình đâu biết trước được tương lai. Anh đừng quá thương yêu em mà tưởng rằng đúng thời hạn nào đó, hạnh phúc sẽ tới với mình. Anh không nghĩ rằng chúng nó sẽ giết anh ư?
- Có chú Thiên Chương rồi.

Tường Vi thở dài:

- Chú Thiên Chương của anh có bảo đảm anh khỏi chết bệnh không? Có lẽ anh nên nghĩ lại.
- Anh khỏe mạnh thế này, chết bệnh thế nào được.
- Anh đừng quá thèm sống mà chủ quan. Chúng nó sẽ dùng "đòn thù" đánh anh như đánh James Dean

Hùng.

Trần Đại đang suy nghĩ, Tường Vi tấn công luôn:

- Nếu anh nghe chú Thiên Chương của anh, anh vừa đi nạt mình, em sẽ tự tử ngay. Nếu tự tử không chết, em sẽ tự tử nhiều lần cho tới khi chết.

Trần Đại cuống quýt:

- Em không nên làm thế.
- Anh vào tù, em sống với ai. Em không thích nhờ vả ai ngoài anh. Anh hiểu chưa?
- Anh hiểu.
- Hạnh phúc không bao giờ đến với kẻ đợi chờ năm này qua năm khác đâu anh ạ! Anh nghĩ lại đi.
- Em cho anh nghĩ hai ngày nhé! Bây giờ em nên trở về nội trú.
- Em không về nội trú nữa. Em không cần về đó nữa.
- Em ở đây?
- Hoặc anh muốn em chết mà ra nạp mình, hoặc anh yêu em không ra nạp mình, em vẫn không về nội trú nữa.
- Tường Vi.
- Dạ...
- Em còn nhớ bài thơ của anh?
- Muộn lắm rồi anh không còn thì giờ để đan lồng, sơn màu sặc sỡ nữa đâu. Chim bằng lòng sống trong chiếc giỏ anh ạ!
- Rồi em có trách không?
- Không bao giờ em trách anh cả.

Trần Đại nhìn đôi mắt sủng ược của người yêu. Hắn ôm ghì lấy Tường Vi, gục đầu lên vai nàng:

- Anh nghĩ ngay khỏi cần hai ngày: Anh không nạp mình cho cảnh sát. Rồi ra sao thì ra.
- Vâng, rồi ra sao thì ra.